

Found in Translation met Olivia Sudjic

Begeleiding: Leen Van Den Broucke, maart 2018

Vertaling Anne Elshof

Ik was niet bij haar toen de koorts kwam opzetten. Ik wist niet eens dat ze ziek was. Tot op dat moment wist ik bijna alles van haar, ik had de kleinste details kunnen beschrijven van elke willekeurige dag, of ze die nu met mij had doorgebracht of niet. Maandenlang had haar aanwezigheid, online en offline, mijn nieuwe leven in New York bepaald. Nu was ze met één vingertik verdwenen.

Niet meer volgen. Bedoeld als een puur symbolisch gebaar, een symbolische *fuck you*, ervan uitgaand dat ik nog een bepaalde mate van toegang zou hebben. Zo had ik haar lang voordat we elkaar ontmoetten geobserveerd, maar haar privacyinstellingen leken sindsdien veranderd. Heel recent, gokte ik. Ik was gealarmeerd door de

Olivia Sudjic

Sympathy

Opening of Chapter 1

I wasn't with her when the fever started. I didn't even know she was sick. I'd known nearly everything about her until then, and could have recalled the smallest detail of any given day, whether she'd spent it with me or not. For months her presence, and telepresence, had given shape to my new life in New York. Now, with the stroke of a finger, it had gone.

Unfollow. Intended as a symbolic gesture only, a symbolic *fuck you*, assuming that I'd still have a level of public access. I'd observed her this way long before we met, but it appeared that her privacy had been altered since then. Very recently, I guessed. I was alarmed by her inhibition or what it meant she had to hide. Before, anyone could find her. Just by typing her name they would get an

Vertaling Danielle Keller

Ik was er niet bij toen ze koorts kreeg. Ik wist niet eens dat ze ziek was. Tot dan toe had ik bijna alles over haar geweten en had ik me elke willekeurige dag tot in de kleinste details kunnen herinneren, of ze die nu met of zonder mij had doorgebracht. Maandenlang had haar aanwezigheid, en virtuele aanwezigheid, vormgegeven aan mijn nieuwe leven in New York. Nu was die met één veeg over het scherm verdwenen.

Niet meer volgen. Eigenlijk was het alleen maar bedoeld als een symbolisch gebaar, een symbolische *fuck you*, in de veronderstelling dat ik toch nog een zekere mate van publieke toegang zou hebben. Zo had ik haar geobserveerd lang voor we elkaar ontmoetten, maar blijkbaar had ze sindsdien haar privacyinstellingen veranderd. Vrij

barrière die ze had opgeworpen, of door wat ze erachter te verbergen had. Eerst kon iedereen haar vinden. Je hoefde haar naam maar in te tikken en je kreeg onmiddellijk een overzicht van haar leven: het strakke raster van haar foto's met haar gedachten en gevoelens eronder, voorzien van een locatie en een tijdstip. Iedereen kon haar door de stad volgen of teruggaan in haar verleden, naar vakanties en diploma-uitreikingen. Ik was vast niet de enige die daar zo goed in geslaagd was. Maar nu was ik buitengesloten. Er was een witte muur neergedaald waar alleen een symbooltje van een slot op stond.

Het was dat allesverblindende wit, meer nog dan haar fysieke afwezigheid, dat zo desoriënterend was. Er was nog maar weinig waaraan ik kon merken dat de tijd verstreek. Geen nieuws meer over haar ochtenden en ontbijtjes, geen zonsondergangen of zomerse sterrenhemels met filters. Mijn wereld verduisterde, terwijl het licht van haar wereld me kwelde, het bleef maar fel ziekenhuiswit. Ik drukte keer op keer met mijn wijsvinger tegen de muur, maar haar tartende mondje, net zichtbaar in het patrijspootje met haar profielfoto, kaatste mijn symbolische gebaar terug: *fuck you*. Het was allemaal symbolisch. Ik raakte de mond aan. Die was hard en

instant synopsis of her life: the neat grid of her pictures, captioned with her thoughts and feelings, tagged with a location and timestamped. Anyone could track her progress through the city, or slip backwards into her past, to her vacations and graduations. I can't have been the only one who'd done it so successfully. But now I was locked out. A white wall had descended, blank except for a padlock symbol.

More than her physical absence, it was this whiteout that was disorienting. There was little to suggest that time was passing. No news of her mornings or meals, no filtered sunsets or stars. As darkness fell in my world, the light from hers tormented me, remaining the same bright hospital white. I butted my index finger repeatedly against the wall, but her defiant little mouth, just visible in the porthole containing her profile picture, turned my symbolic gesture back towards me: *Fuck you*. It was all symbolic. I touched the mouth; it was hard and would admit nothing. Her face was hard too. It denied, or felt nothing. No amount of pressure made any difference. There was nothing I could depress except *Follow* or *Back*. I couldn't decide which, so I waited, hoping that the unhappy choice would be taken away. Sometimes I would cover the glare with the palm of my hand,

recent, veronderstelde ik. Die terughoudendheid, of wat ze te verbergen kon hebben, verontrustte me. Vroeger kon iedereen haar vinden. Je hoefde maar haar naam in te tikken en je kreeg meteen een overzicht van haar leven: het keurige raster met haar foto's, daarbij een korte beschrijving van haar gedachten en gevoelens, getagd met een locatie en voorzien van een tijdstip. Iedereen kon haar spoor door de stad volgen of binnenglippen in haar verleden, teruggaan naar haar vakanties en diploma-uitreikingen. Ik kan niet de enige geweest zijn die dat had klaargespeeld. Maar nu was ik buitengesloten. Een witte muur was neergedaald, een blanco pagina met alleen nog een symbolisch hangslotje.

Het was vooral dat allesverblindende wit dat me van mijn stuk bracht, veel meer dan haar fysieke afwezigheid. Uit weinig kon je opmaken dat de tijd vergeleed. Geen nieuws over hoe ze haar ochtenden doorbracht of wat ze at, geen gefilterde foto's van zonsondergangen of sterren. Terwijl het in mijn wereld steeds donkerder werd, bleef ze me vanuit haar wereld wellen met haar verblindend witte ziekenhuislicht. Ik duwde herhaaldelijk met mijn wijsvinger tegen de muur, maar haar uitdagende kleine mond, nog net zichtbaar in het ronde venstertje met haar profielfoto, ketste mijn

ontoegeeflijk. Haar gezicht was ook hard. Het blokkeerde, of het voelde niks. Hoe hard ik ook duwde, het haalde niks uit. Ik kon alleen maar op ‘volgen’ of ‘terug’ drukken. Ik kon niet kiezen, dus wachtte ik, in de hoop dat die vreselijke keuze zou verdwijnen. Soms dekte ik het felle licht van het scherm af met m’n handpalm en verduisterde ik haar licht volledig door mijn vingers samen te knijpen. Ik telde tot honderd en spreidde ze dan weer, in de hoop dat ik met die beweging het slot op magische wijze had opengebrouwen, of dat de muur slechts een tijdelijke maatregel zou blijken en dat ze haar oude instellingen had hersteld. Toen dat niet het geval bleek, probeerde ik creatievere oplossingen te vinden. In plaats van háár naam in te typen, als de eerste de beste idioot, ging ik op zoek bij andere namen die ik kende, namen van vrienden, en drukte ik op elke achterdeur die ik kon bedenken om een glimp op te vangen van waar ze was en bij wie, in de hoop haar te vinden, verscholen in een van hun foto’s. Niemand had haar gezien, of ze hielden het verborgen. Of ze had zich verscholen in het labyrint van levens van andere mensen, maar dan achter de lens.

Het duurde niet lang voordat mijn voornemen sneuvelde. Nadat ik het had opgegeven en weer op ‘volgen’ had gedrukt, verstreek de tijd waarin ik

cancelling her light completely by squeezing my knuckles together. I’d count out sixty Mississippis and then flare them open again, hoping with this expansive motion to have magically sprung the lock, or to discover that the wall was only a temporary measure and she’d now restored her previous settings. When she did not, I tried more inventive routes. Rather than typing in *her* name, like any fool, I interrogated other names I knew — the names of her friends — pressing on every back door I could think of for a glimpse of where she was and who she was with, hoping to find her sheltering in one of their pictures. Not one of them had seen her, or if they had, they were hiding the fact. Or she was hiding somewhere in that labyrinth of other people’s lives, but behind the lens itself.

It didn’t take long for my resolve to weaken; then, after I’d admitted defeat, tapping *Follow* again, the time spent waiting for her to approve my request passed impossibly slowly. For whole minutes I convinced myself that it was the best thing to have happened, that this was in fact the only way out: to know nothing more about her from now on. It was useless, however. I knew too much already, and for long hours in between those minutes I tortured myself with grim fantasies —

symbolische gebaar terug: *Fuck you*. Het was allemaal symbolisch. Ik raakte de mond aan; die was hard en zou niet zwichten. Haar gezicht was al even hard. Het ontzegde de toegang, voelde niets. Hoe ik ook duwde, het maakte geen verschil. Ik kon niets indrukken behalve *Volgen of Terug*. Ik kon niet kiezen, dus wachtte ik in de hoop dat de ellendige keuze zou verdwijnen. Soms bedekte ik haar felle licht met mijn handpalm en perste mijn vingers tegen elkaar. Ik telde langzaam tot honderd en spreidde ze dan weer in de hoop met deze beweging het slot als bij toverslag geopend te hebben, of te ontdekken dat de muur gewoon een tijdelijke maatregel was en dat ze haar vorige instellingen had teruggezet. Toen dat niet gebeurde, probeerde ik het op creatievere manieren. In plaats van háár naam in te tikken, zoals elke idioot, zocht ik naar andere namen die ik kende – de namen van haar vrienden – en duwde tegen elk achterdeurtje dat ik maar kon bedenken om een glimp op te vangen van waar ze was en bij wie ze was, in de hoop haar te zien schuilen op een van hun foto’s. Niet een van hen had haar gezien, of als dat wel zo was dan verborgen ze het. Of ze verschool zich ergens in dat doolhof van andermans leven, maar dan achter de lens.

Al snel verzwakte mijn vastberadenheid;

wachtte tot ze mijn verzoek zou accepteren tergend langzaam. Minutenlang wist ik mezelf ervan te overtuigen dat dit het beste was wat me had kunnen overkomen, dat dit de enige uitweg was: vanaf nu niks meer over haar weten. Maar het was zinloos. Ik wist al te veel, en in de lange uren tussen die minuten kwelde ik mezelf met grimmige fantasieën over wat er zich achter die muur afspeelde terwijl ik wachtte om weer te worden toegelaten.

‘Volgen’, eerst wit, was nu fascinerend grijs en vervangen door ‘verzoek ingediend’. Deze nieuwe woorden bevatten voor mijn gevoel niet de juiste mate van urgentie. Om te beginnen vond ik dat voltooid deelwoord maar niks. Ik staaarde ernaar terwijl ik in bed lag, overtuigd dat mijn gezant het verzoek niet krachtig genoeg indiende. Ik bedacht hoe ik de situatie weer de baas kon worden. Op de weinige avonden die we eerder los van elkaar hadden doorgebracht, had ik onze chat open laten staan, zodat ik haar naam on- en offline zag gaan in het grijze balkje boven op het scherm waar ik af en toe op drukte zodat hij verlicht bleef. Zo voelde het alsof ze bij me was, alsof ze naast me lag te ademen. Nu was het alsof ik troost zocht bij een lijk.

Als ik niet naar de witte muur keek, keek ik

what was happening behind the wall as I waited for reentry.

Follow, once white, was now an arresting grey, the word replaced by *Requested*. I felt this new word did not convey proper urgency. For a start, I did not like the past tense. I glared at the word as I lay in bed, certain that my envoy was not requesting hard enough. I wondered how I might take back control of the situation. When we had spent rare nights apart before, I’d kept our message thread open, in order to watch her name waxing on- and offline in the grey bar at the top of the screen, pressing it every so often to keep it lit. By doing this I’d felt as though I had her next to me, as if she lay beside me breathing, but trying that trick then felt more like lying beside a corpse for comfort.

When I wasn’t watching the white wall, I watched the grey bar. At least there time moved on. It didn’t tell the *actual* time, but how long had passed since she’d gone off- grid. I wanted to breathe the same atmosphere as her. I opened the windows as many inches as I could, felt the currents of air that moved between the tall buildings, and imagined liquefying them, creating a hydraulic system between us, so that I could position and push her finger down just by levering

daarna, nadat ik mijn nederlaag had toegegeven door opnieuw op *Volgen* te duwen, leek het wel een eeuwigheid te duren voor ze mijn aanvraag goedkeurde. Minutenlang overtuigde ik mezelf ervan dat dit het beste was dat had kunnen gebeuren, dat dit eigenlijk de enige manier was om eruit te stappen: vanaf nu niets meer over haar weten. Maar het was hopeloos. Ik wist al te veel, en tussen die minuten kwelde ik mezelf urenlang met akelige fantasieën – wat er achter die muur gebeurde terwijl ik wachtte om opnieuw naar binnen te mogen.

Volgen, eerst wit, was nu een opvallend grijs en was vervangen door *Aangevraagd*. Ik vond dat dit nieuwe woord niet duidelijk maakte dat het echt dringend was. Om te beginnen stoorde de verleden tijd me. Ik staaarde naar het woord terwijl ik in bed lag, ervan overtuigd dat mijn boodschapper niet genoeg aandrong. Ik vroeg me af hoe ik de situatie opnieuw naar mijn hand kon zetten. Wanneer we vroeger uitzonderlijk een avond van elkaar gescheiden waren, hield ik onze chat open zodat ik kon zien hoe ze afwisselend on- en offline ging in de grijze balk boven aan het scherm dat ik af en toe even aanraakte zodat het bleef oplichten. Zo was het alsof ze dicht bij me was, alsof ze naast me lag te ademen, maar toen ik

naar het grijze balkje. Daar verstreek de tijd tenminste. Er stond niet hoe laat het was, maar hoe lang geleden ze offline was gegaan. Ik wilde dezelfde lucht inademen als zij. Ik zette de ramen op een zo wijd mogelijke kier, voelde de lucht tussen de hoge gebouwen door bewegen, en stelde me voor hoe ik die luchtstromen vloeibaar zou maken en zo een hydraulisch systeem tussen ons zou creëren, zodat ik haar vinger kon laten drukken door de mijne boven de knop te houden. Op een gegeven moment wist ik zeker dat haar status was veranderd van ‘laatst gezien’ naar ‘online’, en van ‘online’ naar het weifelende ‘aan het typen’: een teken van leven, als een beslagen spiegeltje. Ik knipperde even flink met m’n ogen en het grijze balkje, de grafzerk boven de chat, bevestigde weer dat ze er niet was.

mine above the button. Once, I felt sure I’d seen her status morph from *last seen* to *online* and from *online* to the pendulous *typing*: a sign of life, like steam on a mirror. Then I had blinked hard, and again the grey bar, the headstone above the message thread, confirmed that she was not.

Excerpt from Olivia Sudjic’s novel *Sympathy*, published by ONE, an imprint of Pushkin Press © Olivia Sudjic 2017.

op dat moment dat trucje toepaste leek het eerder alsof ik troost zocht bij een lijk.

Wanneer ik niet naar de witte muur keek, staaarde ik naar de grijze balk. Daar ging de tijd tenminste wel voorbij. Je zag er niet de échte tijd, maar wel hoe lang het geleden was sinds ze van de radar was verdwenen. Ik wilde dezelfde lucht inademen als zij. Ik zette het raam op een zo wijd mogelijke kier, voelde de luchtstromen die tussen de hoge gebouwen circuleerden en stelde me voor dat ik ze vloeibaar maakte, waardoor er tussen ons in een hydraulisch systeem ontstond zodat ik haar vinger kon sturen en naar beneden duwen door de mijne simpelweg over de knop te laten bewegen. Op een keer was ik er zeker van dat ik haar status had zien veranderen van *laatst gezien* naar *online* en van *online* naar het schommelende *aan het typen*: een teken van leven, als wasem op een spiegeltje. En toen had ik even flink met m’n ogen geknippert en bevestigde de grijze balk, de grafsteen boven de chat, opnieuw dat ze er niet was.

